

Arrest

nr. 146 732 van 29 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat B. GUEDENS en van attaché C. MISEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren op 26 februari 1979, en afkomstig van Yerevan, Armenië. In 1995 trad u in het huwelijk met G.G.. In 1997, op 20 oktober, beviel u van een dochter.

Uw problemen in uw herkomstland begonnen in de nasleep van de gebeurtenissen in de periode rond 1 maart 2008. Naar aanleiding van grootschalig straatprotest in Yerevan tegen vermeende wanpraktijken bij de presidentsverkiezingen van februari 2008, kregen vele opposanten problemen met de autoriteiten.

Ook uw partner – en daardoor ook uzelf – werd door de autoriteiten als opposant bestempeld.

In dat verband vond er op 19 maart 2008 in uw woonst een huiszoeking plaats, waarbij de autoriteiten op zoek gingen naar bezwarend materiaal dat tegen jullie kon gebruikt worden. Bij de betreffende

huiszoeking werden enkele politiek-ideologische geschriften in beslag genomen. Uw man was niet aanwezig bij de huiszoeking; al op 2 maart 2008 was hij Armenië ontvlucht omwille van de politieke instabiliteit. Hij zou later wel terugkeren naar Armenië.

Uzelf begon, nog steeds in de nasleep van de gebeurtenissen in maart 2008, met het waarnemen en verdedigen van de belangen van echtgenotes van opposanten.

U deed dit via de vzw Vernatun. Via deze organisatie werkte u ook samen met de National Endowment for Democracy (NED), een non-profit organisatie die democratiseringsprojecten wereldwijd ondersteunt en voornamelijk gesubsidieerd wordt door het Amerikaanse Congres.

Door de samenwerking met deze organisatie zou u nog meer de aandacht vanwege de Armeense autoriteiten op u vestigen.

Dit kwam in juli 2010 tot uiting toen u na een missie in de Verenigde Staten op de luchthaven van Zvartnots prompt werd aangehouden en 3 uur werd ondervraagd over uw politiek-ideologische activiteiten.

Deze gebeurtenis was voor u de directe aanleiding om Armenië te ontvluchten, samen met uw dochter, die medische problemen had.

Uw huwelijk was intussen op de klippen gelopen, nadat bekend werd dat u een buitenechtelijke relatie met een jeugdvriend had gehad.

Op 29 augustus 2010 verliet u Armenië, per vliegtuig en vanaf de luchthaven Zvartnots.

Op 30 augustus 2010 bood u zich bij de Belgische autoriteiten aan om er voor het eerst asiel te vragen.

Op 29 september 2010 werd deze aanvraag afgesloten met een bijlage 26 quater op basis van de zogenaamde Dublin II-verordening, volgens dewelke Duitsland geacht werd uw vraag naar internationale bescherming te onderzoeken.

Zonder gehoor te geven aan het bevel om naar Duitsland te gaan en zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd vroeg u voor de tweede keer asiel aan op 7 mei 2013.

In het kader van uw eerste en onderhavige aanvraag werden de volgende documenten overlegd: een kopie van uw rijbewijs, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van de geboorteakte van uw dochter, een ziekenhuisattest op uw naam (kopie), een verslag van het resultaat van een MRI-scan bij uw dochter (kopie), een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, 2 originele certificaten van uw lidmaatschap van de kiescommissie, een certificaat van uw registratie als zelfstandig ondernemer (kopie), een eigendomscertificaat van een onroerend goed (kopie), een proces-verbaal voor een administratieve overtreding (kopie), de registratie van een rechtspersoon (origineel), een volmacht (origineel), een document met daarin een samenvatting van de activiteiten van de NGO Vernatun (outprint), een overeenkomst tussen de NGO Vernatun en de National Endowment for Democracy (NED) (kopie), een overzicht van transacties van rekeningen (kopie), 2 krantenartikels over uw werk voor een NGO (1 kopie, 1 origineel), 9 originele documenten in verband met juridische steun aan politieke gevangenen, een uittreksel uit een krant, waarop uw ex-partner is afgebeeld (origineel), een uittreksel uit een krant, waaruit blijkt dat uw partner verantwoordelijk was voor een kiesafdeling (origineel), 2 originele krantenartikels, een document waarin opdracht wordt gegeven voor het instellen van een strafrechtelijk onderzoek (kopie), een verslag van een huiszoeking (kopie), 2 processen-verbaal van de ondervraging van getuigen (kopie), 2 originele oproepingen op uw naam en een aantal foto's waarop u bent afgebeeld.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen die u in uw herkomstland kreeg in de nasleep van de gebeurtenissen van 1 maart 2008.

Uw toenmalige partner was actief als politiek opposant, waardoor u zelf ook gevisieerd werd door de autoriteiten.

Met name uw activiteiten voor de NGO Vernatun zouden de autoriteiten een doorn in het oog geweest zijn.

De druk die u als gevolg van deze gebeurtenissen ervoer, deed u beslissen om uw herkomstland te ontvluchten.

Welnu, er moet opgemerkt worden dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, kon vastgesteld worden.

Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen.

Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook

na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenten dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden.

Sinds april 2011 kunnen ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verlopen ze zonder incidenten.

Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk de problemen die u inroept omwille van uw algemeen politiek engagement – in maart 2008 zou er in uw woonst een huiszoeking zijn gebeurd, uw partner dook een tijd onder uit vrees voor vervolging, de NGO die u leidde ("Vernatun") werd gevisieerd en in 2013 werd u tot tweemaal toe opgeroepen voor verhoor, hetzij in de hoedanigheid van getuige, hetzij in de hoedanigheid van verdachte – hebt meegemaakt, zijn er goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, in geval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

In het kader van onderhavige asielaanvraag reikt u bovendien geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan waaruit blijkt dat u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren.

De documenten, die u overlegt, spreken de informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet tegen.

Uw rijbewijs, uw geboorteakte (en deze van uw dochter) bevatten gegevens over uw identiteit (en deze van uw dochter), wat hier niet betwist wordt.

Een ziekenhuisattest op uw naam (document 4, groene map) en op naam van uw dochter (document 5, groene map) bevatten gegevens over medische problemen van u en uw dochter, wat hier evenmin betwist wordt.

U legt 2 documenten over (documenten 7 en 8, groene map) waaruit blijkt dat u gekend was bij de Armeense kiescommissie. Hoewel het CGVS geen gegronde redenen heeft om uw rol bij verkiezingen in twijfel te trekken, moet wel opgemerkt worden dat het onderste gedeelte van document 8 overplakt werd, wat enige vragen oproept over de periode(s) waarin u actief was als verkiezingswaarnemer.

U legt voorts documenten over waaruit louter blijkt dat u in Armenië geregistreerd werd als zelfstandig ondernemer (document 9, groene map) en dat een onroerend goed op uw naam werd geregistreerd (document 10, groene map). Uit deze documenten kan geen inhoudelijk verband met uw beweerde problemen worden vastgesteld.

U legt een groot aantal documenten over, betreffende uw hoedanigheid van bezieler van de NGO Vernatun.

In casu betreft het: een proces-verbaal wegens een administratieve overtreding (document 11, groene map), de registratie als rechtspersoon (document 12, groene map), een volmacht die u gaf aan Melissa Brown om namens Vernatun op te treden (document 13, groene map), een in het Engels opgesteld document over de historiek en de activiteiten van Vernatun (document 14, groene map), een overeenkomst tussen Vernatun en de National Endowment for Democracy (NED) (document 15, groene map), een overzicht van transacties tussen rekeningen, waarin ook de naam van Vernatun figureert (document 16, groene map), 2 krantenartikels waarin u wordt vermeld aangaande maatschappelijke projecten van Vernatun (documenten 17 en 18: groene map).

Deze documenten bewijzen weliswaar dat u actief bent geweest voor voormelde NGO, doch ze bevatten geen informatie waaruit blijkt dat u omwille van dit engagement werd gevisieerd door de Armeense autoriteiten.

Wat betreft document 11 (een proces-verbaal omwille van een administratieve overtreding) moet worden opgemerkt dat het een kopie is, waarvan de bewijswaarde sowieso gering is, maar belangrijker nog is de vaststelling dat uit het document niet blijkt dat een administratieve boete direct of indirect het gevolg zou geweest zijn van uw politiek engagement (of dat van uw voormalige partner).

U legt verder een groot aantal documenten over aangaande bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ingediende klachten van politieke gevangenen, die zouden betrokken geweest zijn bij de gebeurtenissen in verband met 1 maart 2008 (documenten 19 tot en met 27, groene map).

Het CGVS kan aannemen dat de organisatie Vernatun enige rol speelde bij de juridische ondersteuning van opposanten, maar dan nog moet benadrukt worden dat uit de eerder vermelde bijgevoegde informatie blijkt dat personen omwille van de gebeurtenissen van 1 maart 2008 niet langer het voorwerp van vervolging door de Armeense autoriteiten uitmaken, tenzij hierover uitdrukkelijk door betrouwbare bronnen bericht wordt.

Welnu, u levert hiervan geen enkel overtuigend bewijs, die voormelde informatie van het CGVS tegensprekt. U legt verder een krantenuittreksel over waarop uw ex-partner is afgebeeld (document 28: groene map), maar behalve de afbeelding bevat het betreffende krantenuittreksel geen informatie over

eventuele problemen met de Armeense autoriteiten. Uit een ander krantenuittreksel (document 29, groene map) blijkt dat uw partner politiek actief was in de entourage van Levon Ter-Petrossian, wat door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt. Informatie over eventuele daden van vervolging bevat het uittreksel niet.

Nog een ander krantenartikel (document 30, groene map) bevat informatie over wanpraktijken in verband met de gebeurtenissen op 1 maart 2008. Het Commissariaat-generaal betwist ook deze informatie niet, maar hier moet opgemerkt worden dat u noch uw partner in het betreffende artikel vermeld worden, al dan niet aangaande vervolgingsfeiten.

U legt nog een krantenartikel over (document 31, groene map) dat informatie bevat over oligarchen in uw land van herkomst. Ook dit artikel bevat geen inhoudelijk verband met de door u voorgehouden problemen.

U legt meerdere documenten over, waarmee u wil bewijzen dat uw partner – en bijgevolg ook uzelf – het voorwerp van vervolging was omwille van de gebeurtenissen van 1 maart 2008.

Het betreft achtereenvolgens: een opdracht tot het instellen van een strafrechtelijk onderzoek (document 32, groene map); een verslag van een huiszoeking dd.19.03.2008 (document 33, groene map) en 2 verklaringen van getuigen aangaande de gebeurtenissen van 1 maart 2008 en de mogelijke rol daarin van uw partner G.G. (documenten 34 en 35, groene map).

Eerst en vooral moet worden vastgesteld dat voormelde documenten kopieën betreffen, waarvan de bewijswaarde gering is, aangezien ze vatbaar zijn voor manipulatie.

Bovendien blijkt uit bijgevoegde informatie, waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat in uw herkomstland makkelijk allerlei documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. Indien het niettemin om authentieke documenten gaat, dan nog blijft de vaststelling overeind dat het documenten betreft die dateren van 2008.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat destijds onderzoeksdaden en vervolging werden ingesteld jegens en tegen belangrijke verantwoordelijken bij de gebeurtenissen van 1 maart 2008, maar wederom moet benadrukt worden dat het niet geloofwaardig is dat politieke opposanten actueel nog steeds het voorwerp van vervolging uitmaken.

U legt een aantal foto's over, waarop uzelf bent afgebeeld (document 37, groene map). De foto's bewijzen enkel uw maatschappelijk engagement en daarnaast dat u actief was bij manifestaties, wat niet betwist wordt, maar ze kunnen geen bewijs zijn voor de door u voorgehouden problemen.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat de hiervoor besproken documenten geen ander licht werpen op de informatie van het CGVS aangaande de gebeurtenissen van 1 maart 2008 en de gevolgen daarvan voor opposanten.

Er zijn bovendien elementen voorhanden die uw algemene geloofwaardigheid ondermijnen.

Vooreerst hebt u het Commissariaat-generaal slechts een kopie van de eerste pagina van uw Armeens paspoort overlegd.

Op basis van uw verklaringen terzake ontstaat het vermoeden dat u bewust dit uiterst belangrijke document achterhoudt.

Op de vraag of u in het bezit bent van een Armeens paspoort, verklaarde u (CGVS 1, p.5) dat u er weliswaar een bezat, maar dat u dat na uw aankomst in België hebt verscheurd omdat het u zo werd geadviseerd; asielzoekers kunnen beter geen paspoort overleggen omdat een dergelijk document visa bevat.

Vervolgens werd u gevraagd waarom u dan wel (bij de Dienst Vreemdelingenzaken) een kopie van de eerste pagina van uw Armeens paspoort overlegde. U verklaart (CGVS 1, p.6) dat u het niet nodig vond om de andere pagina's te kopiëren.

Daarop werd u gevraagd waarom u dan wél een kopie van de eerste pagina had bewaard, maar u erkent die vraag niet te kunnen beantwoorden (CGVS 1, p.6).

Welnu, dergelijke verklaringen zijn allerm minst overtuigend en bijgevolg weinig geloofwaardig te noemen. Aldus ontstaat minstens het vermoeden dat u daadwerkelijk uw Armeens paspoort achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om zo mogelijk belangrijke informatie, aangaande het bezit van visa en reisbewegingen te verheimelijken.

Hierdoor wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast.

Verder heeft het Commissariaat-generaal redenen om aan te nemen dat u zich schuldig hebt gemaakt aan documentenfraude, wat verder uw geloofwaardigheid aantast.

Uw asielaanvraag werd op 14 mei 2013 overgemaakt aan het CGVS.

Het administratieve dossier bevatte op dat ogenblik reeds tal van door u overlegde documenten.

Zo legde u 2 originele oproepingen over (document 36, groene map). In 1 daarvan werd u uitgenodigd voor een verhoor op 1 maart 2013 in de hoedanigheid van getuige in een strafzaak, maar in de andere oproeping werd u op 27 juli 2013 gedagvaard als verdachte.

Welnu, de vaststelling dat u vóór 15 mei 2013 bij de Belgische asielinstanties een dagvaarding dd.27 juli 2013 voorlegt, in casu ruim 2 maanden later, is minstens zeer opmerkelijk te noemen. Het is redelijk om

te verwachten dat de Armeense autoriteiten, indien zij u als verdachte wilden dagvaarden, u niet dermate lang vooraf zouden uitnodigen voor een verhoor.

Hierdoor ontstaat het gerede vermoeden dat minstens 1 van beide oproepingen vals is.

Bovendien beschikt het CGVS over informatie (zie kopie administratief dossier) waaruit blijkt dat in Armenië makkelijk allerlei documenten kunnen verkregen worden tegen betaling.

De inschatting dat u zich daadwerkelijk schuldig hebt gemaakt aan documentenfraude ondergraaft uw algehele oprechtheid en de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vervolgingsfeiten in het bijzonder.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u niet coherent bleek in uw verklaringen over de chronologie van een gebeurtenis, kort voor uw vlucht naar België.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielgehoor (CGVS 1, p.6) dat u op **7 juli 2010** voor **3 dagen** naar de Verenigde Staten ging, in het kader van een humanitaire missie.

Tijdens uw tweede asielgehoor beweerde u dan weer (CGVS 2, p.6) dat u op **2 of 3 juli** voor **5 dagen** naar de VS ging; op **7 juli 2010** zou u naar Armenië zijn teruggekeerd.

Het Commissariaat-generaal heeft de administratieve plicht om de asielzoeker te confronteren met incoherente verklaringen, voor zover deze worden vastgesteld tijdens het asielgehoor.

In voorkomend geval werd voormelde vaststelling pas gedaan bij de finale analyse van uw asioldossier, zodat u niet werd geconfronteerd met de vastgestelde incoherentie, maar niettemin blijft de vaststelling overeind dat u over een belangrijke gebeurtenis (een missie naar de VS, waarbij u bij uw terugkeer 3 uur zou zijn ondervraagd door luchthavenpolitie) incoherent bent in uw verklaringen.

Deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid eens te meer.

Uit al hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 september 2014 (zie p. 3) een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 wet van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar de commissaris-generaal tot het besluit komt dat er in het land van herkomst van verzoekster actueel geen vervolging meer plaatsvindt omwille van politieke redenen, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan gesteld kan worden dat er over bericht wordt en dat er bijgevolg over gedocumenteerd kan worden, wijst verzoekster erop dat zij, die actueel reeds meer dan vier jaren in België verblijft, momenteel niet kan aantonen dat zij effectief wordt vervolgd in Armenië gezien zij immers niet meer aanwezig is in Armenië, "zodat elke onderzoekshandeling aldaar opgeschort wordt". Volgens haar wil dat echter uiteraard niet zeggen dat zij geen risico loopt op vervolging in geval van terugkeer naar Armenië.

Verzoekster herinnert eraan dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat zij zich in Armenië heeft ingezet voor de juridische verdediging van een aantal politieke gevangenen en zelfs geholpen heeft met het starten van procedures voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zij vermeldt dat haar organisatie "Vernatun" onder meer werd gesponsord door Amerikaanse geldschietsters, hetgeen een doorn in het oog was voor de overheid die in voormelde organisatie een mogelijke vijand zag, bedoeld om het actuele politieke regime te destabiliseren.

Zij stelt dat zij pas beseftte dat zij in gevaar verkeerde op het moment dat zij op de luchthaven werd benaderd door twee personen die haar een waarschuwing brachten, met name stoppen met haar

activiteiten of zichzelf en haar man zouden een “ongeluk” krijgen. Zij stelt dat zij vanaf dat ogenblik onmiddellijk de beslissing genomen heeft om te vluchten en alle banden met haar echtgenoot te verbreken.

Zij stelt dat haar echtgenoot eveneens benaderd werd en op de hoogte werd gebracht van telefoongesprekken die zij had gevoerd met mannen, om vervolgens te insinueren dat verzoekster er een buitenechtelijke relatie op nahield. Zij vermeldt dat in het katholieke Armenië een buitenechtelijke relatie niet getolereerd wordt; als deze informatie zou “uitlekken” naar de buitenwereld, dan zou dit ernstige schade kunnen toebrengen aan de politieke carrière van haar man, maar ook aan haar en haar organisatie.

Verzoekster verklaart dat zij tijdens haar verblijf in België via haar familie vernomen heeft dat er een onderzoek gestart is door het Parket *“al dan niet tegen haarzelf en/of tegen haar organisatie ‘Vernatun’”* en dat haar familie haar ook enkele convocaties vanwege het politiedistrict heeft overgemaakt, die zij heeft voorgelegd op het Commissariaat-generaal. Zij wijst erop dat zij aanvankelijk werd opgeroepen als “getuige” en zij later als “verdachte” werd opgespoord.

Zij voert aan dat deze stukken onmiskenbaar aantonen dat zij wordt opgespoord door politiediensten in Armenië zodat aldus redelijkerwijs niet betwist kan worden dat in haar hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Zij voegt eraan toe dat zij ingeval van terugkeer naar Armenië onmiddellijk gearresteerd zal worden en gevangen gezet, niet alleen omwille van politieke, ideologische en filosofische redenen, maar ook omwille van het onmiskenbare feit dat zij haar land is ontvlucht.

Waar de commissaris-generaal haar beschuldigt dat zij zich zou schuldig hebben gemaakt aan documentfraude voert verzoekster aan dat dit manifest incorrect is. Zij legt uit dat zij tijdens het eerste verhoor van 4 juli 2013 een bundel met documenten heeft neergelegd, waaronder de convocatie van het politiekantoor Machots voor een verhoor dat zou plaatsvinden op 1 maart 2013 als “getuige”, dat zij tijdens de zomer 2013 vanuit Armenië het tweede document ontvangen heeft, waarin werd gesteld dat ze diende te verschijnen op 27 juli 2013 in de hoedanigheid van “verdachte”, en dat dit tweede document, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal laat uitschijnen, werd neergelegd tijdens het tweede verhoor dat plaatsvond op 9 december 2013.

Zij besluit dat er derhalve sprake is van een onvolledig en onzorgvuldig onderzoek in hoofde van de commissaris-generaal.

Op het argument van de commissaris-generaal dat zij slechts een pagina van haar paspoort kan bijbrengen en geen volledig paspoort, antwoordt verzoekster dat haar identiteit op afdoende wijze kon worden aangetoond met andere documenten zodat er geen valabele reden aanwezig is om haar geloofwaardigheid in twijfel te trekken omwille dat zij geen volledig paspoort kan voorleggen.

Waar in de beslissing gesteld wordt dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas aangetast is door haar incoherente verklaringen in verband met haar humanitaire missie naar Amerika, antwoordt verzoekster dat deze incoherentie een gevolg kan zijn *“van een verkeerde notatie van de medewerker, net zoals dit een gevolg kan zijn van een vergissing in haar hoofde van verzoekster”*; zij roept ook in dat zij niet de kans heeft gehad om hieromtrent enige verduidelijking te verschaffen gezien deze incoherentie pas werd vastgesteld nadat het verhoor afgelopen was.

Verzoekster herhaalt dat zij op concrete wijze aangetoond heeft dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat omwille van haar overtuiging. Zij poneert dat de Armeense staat zonder enige twijfel zal overgaan tot vervolging in het geval zij terugkeert; de documenten die zij tot staving van deze vrees heeft neergelegd betreffen volgens haar geen valse documenten

Verzoekster laat gelden dat zij meent dat zij in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij stelt vast dat de commissaris-generaal dienaangaande zelfs geen onderzoek heeft gedaan. Zij citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij herhaalt dat haar echtgenoot werd benaderd en op de hoogte werd gebracht van “informatie” die zou uitgelekt worden omtrent haar persoon die er een buitenechtelijke relatie op na zou houden. Zij stelt dat dergelijke informatie zeer schadelijk is zowel voor haar imago als dat van haar partner, wiens politieke carrière dan op losse schroeven zou komen te staan.

Zij laat gelden dat, naast deze latente bedreiging op familiaal vlak, zij ook persoonlijk vervolgd wordt door de Armeense autoriteiten, zoals volgens haar blijkt uit de oproepingsbrief om op 27 juli 2013 voor het politiecommissariaat te verschijnen in de hoedanigheid van “verdachte”. Zij voegt eraan toe dat zij

geen bescherming door de staat kan invoeren gezien zij juist door de Staat acties tegen haar worden ondernomen.

Zij besluit dat, aangezien de conclusie van de commissaris-generaal berust “op een onzorgvuldige, slordige, foutieve en onvolledige motivering”, zijn beslissing vernietigd moet worden en dat de Raad van haar de vluchtelingenstatus moet toekennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus moet toekennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan de door verzoekster voorgehouden vrees gezien:

(i) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat betrouwbare en gezaghebbende bronnen van mening zijn dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden;

(ii) verzoekster geen overtuigende, concrete bewijsstukken voorlegt waaruit blijkt dat zij actueel niet naar haar land van herkomst zou kunnen terugkeren;

(iii) verzoekster slechts een kopie van de eerste pagina van haar Armeens paspoort neerlegt;

(iv) verzoekster incoherente verklaringen aflegt over de chronologie van een gebeurtenis kort vóór haar vertrek naar België (zie het verhoorverslag van 4 juli 2013, p. 6; zie het verhoorverslag van 9 december 2013, p. 6).

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij, die actueel reeds meer dan vier jaren in België verblijft, momenteel niet kan aantonen dat zij effectief wordt vervolgd in Armenië gezien zij immers niet meer aanwezig is in Armenië, *“zodat elke onderzoekshandeling aldaar opgeschort wordt”*. Volgens haar wil dat echter uiteraard niet zeggen dat zij geen risico loopt op vervolging in geval van terugkeer naar Armenië.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen aannemelijk te maken dat zij actueel vervolging dient te vrezen, *quod non in casu*, gelet op voornoemde informatie in het administratief dossier en gelet op bovenstaande vaststellingen.

Op het argument van de commissaris-generaal dat verzoekster slechts een pagina van haar paspoort kan bijbrengen en geen volledig paspoort, antwoordt zij in haar verzoekschrift dat haar identiteit op afdoende wijze kon worden aangetoond met andere documenten zodat er geen valabele reden aanwezig is om haar geloofwaardigheid in twijfel te trekken omwille dat zij geen volledig paspoort voorlegt.

De Raad stelt vast dat, hoewel verzoeksters identiteit inderdaad als dusdanig niet betwist wordt, het voorleggen van slechts een kopie van de eerste pagina van haar paspoort wél degelijk opmerkelijk is en doet vermoeden dat verzoekster dit document achterhoudt om bepaalde informatie erin vervat -over een eventueel door haar verkregen visum voor haar reis, het ogenblik en de wijze van haar vertrek uit haar land van herkomst- verborgen te houden, temeer gelet op verzoeksters vage en ontwijkende antwoorden dienaangaande (zie het verhoorverslag van 4 juli 2013, p. 6).

Verzoekster verklaarde dat zij haar paspoort in België verscheurde op advies van derden; zij vermeldde uitdrukkelijk -het doen verdwijnen van -de aanwezigheid van visa.

Waar in de beslissing gesteld wordt dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas aangetast is door haar incoherente verklaringen in verband met haar humanitaire missie naar Amerika, antwoordt verzoekster in haar verzoekschrift dat deze incoherentie een gevolg kan zijn *“van een verkeerde notatie van de medewerker, net zoals dit een gevolg kan zijn van een vergissing in haar hoofde van verzoekster”*.

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar eerste verhoor (zie het verhoorverslag van 4 juli 2013, p. 6) verklaarde dat zij op 7 juli 2010 voor drie dagen naar de Verenigde Staten ging, terwijl zij tijdens haar tweede verhoor beweerde (zie het verhoorverslag van 9 december 2013, p. 6) dat zij op 2 of 3 juli voor vijf dagen naar de VS ging en op 7 juli 2010 naar Armenië terugkeerde.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Waar verzoekster aanvoert dat deze incoherentie een gevolg kan zijn *“van een verkeerde notatie van de medewerker”*, wijst de Raad erop dat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Het volstaat niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter hypothetisch te stellen dat tegenstrijdige verklaringen een gevolg zouden kunnen zijn *“van een verkeerde notatie van de medewerker”*.

Verzoekster toont niet aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

Waar zij in haar verzoekschrift aanklaagt dat zij niet de kans heeft gehad om hieromtrent enige verduidelijking te verschaffen gezien deze incoherentie pas werd vastgesteld nadat het verhoor afgelopen was, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*.

In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd.

Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat haar echtgenoot eveneens benaderd werd en op de hoogte werd gebracht van telefoongesprekken die zij had gevoerd met mannen, om vervolgens te insinueren dat verzoekster er een buitenechtelijke relatie op nahield. Zij stelt dat in het katholieke Armenië een buitenechtelijke relatie niet getolereerd wordt; als deze informatie zou "uitlekken" naar de buitenwereld, dan zou dit ernstige schade kunnen toebrengen aan de politieke carrière van haar man, maar ook aan haar en haar organisatie. Zij meent dat dergelijke informatie zeer schadelijk is zowel voor haar imago als dat van haar partner, wiens politieke carrière dan op losse schroeven zou komen te staan.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van haar vrees omwille van de beschuldiging een buitenechtelijke relatie te hebben gehad (zie vragenlijst DVZ van 14 mei 2013); zij vertelde aldaar enkel over haar "*vrees voor een veroordeling*" omwille van haar opkomst "*voor de verdediging van de rechten van politieke gevangenen*" (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5).

Tijdens haar twee verhoren op het Commissariaat-generaal vermeldde verzoekster weliswaar dat zij een buitenechtelijke relatie had gehad en dat haar man daarom met haar brak (zie het verhoorverslag van 4 juli 2013, p. 3-4), maar gevraagd naar de redenen voor haar vlucht en wie of wat zij vreest in Armenië, vertelde verzoekster over de problemen omwille van de politieke activiteiten van haar en haar man (zie het verhoorverslag van 4 juli 2013, p. 9; zie het verhoorverslag van 9 december 2013, p. 2).

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift overigens wordt nagelaten de louter hypothetische beweringen -dat in het katholieke Armenië een buitenechtelijke relatie niet getolereerd wordt, dat de bekendmaking ervan ernstige schade kan toebrengen aan de politieke carrière van haar man, maar ook aan haar en haar organisatie en dat dergelijke informatie zeer schadelijk is zowel voor haar imago als dat van haar partner- te staven met enig objectief element of stuk.

Hoe dan ook maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gevreesde schade aan de politieke carrière van haar man, aan haar imago of aan haar organisatie zwaarwichtig genoeg is om te kunnen spreken van een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster op de door haar voorgelegde convocaties. Zij legt uit dat zij tijdens het eerste verhoor van 4 juli 2013 een bundel met documenten heeft neergelegd, waaronder de convocatie van het politiekantoor Machots voor een verhoor dat zou plaatsvinden op 1 maart 2013 als "getuige", dat zij tijdens de zomer 2013 vanuit Armenië het tweede document ontvangen heeft, waarin werd gesteld dat ze diende te verschijnen op 27 juli 2013 in de hoedanigheid van "verdachte", en dat dit tweede document, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal laat uitschijnen, werd neergelegd tijdens het tweede verhoor dat plaatsvond op 9 december 2013.

De uitleg van verzoekster in het verzoekschrift (zie p. 5) dat de convocatie om te verschijnen op 1 maart 2013 "als getuige" door haar werd neergelegd bij het eerste verhoor op 4 juli 2013 en de convocatie om te verschijnen op 27 juli 2013 "als verdachte" bij haar tweede verhoor op 9 december 2013, snijdt geen hout. Uit de inventaris (zie administratief dossier, stuk 12 C) blijkt immers dat (zie nr. 36) twee convocaties werden neergelegd op "DVZ" -het verhoor vond plaats op 14 mei 2013- in de procedure van de tweede asielaanvraag.

Dat verzoekster vóór 15 mei 2013 bij de Belgische asielinstanties een dagvaarding voor 27 juli 2013 voorlegt, *in casu* ruim 2 maanden later, is niet aannemelijk.

Bovendien wordt opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

De Raad wijst nog op de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat in Armenië makkelijk allerlei documenten kunnen verkregen worden tegen betaling.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat het verzoekschrift van 26 september 2014 argumenteert dat -gezien verzoekster, die actueel reeds meer dan vier jaren in België verblijft, momenteel niet kan

aantonen dat zij effectief wordt vervolgd in Armenië gezien zij niet meer aanwezig is in Armenië- (zie p. 4) *“elke onderzoekshandeling aldaar opgeschort werd”*, wat niet te rijmen valt met de door verzoekster bijgebrachte convocaties om te verschijnen op 1 maart 2013 en op 27 juli 2013.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE